

Στον Ορχομενό της Βοιωτίας ζούσε κάποτε ο βασιλιάς Αθάμας με τη γυναίκα του τη Νεφέλη και τα δυο τους παιδιά, το Φρίξο και την Έλλη. Η Νεφέλη όμως πέθανε και ο Αθάμας παντρεύτηκε μια άλλη γυναίκα, την Ινώ.

Η Ινώ μισούσε θανάσιμα το Φρίξο και την Έλλη.

RIP

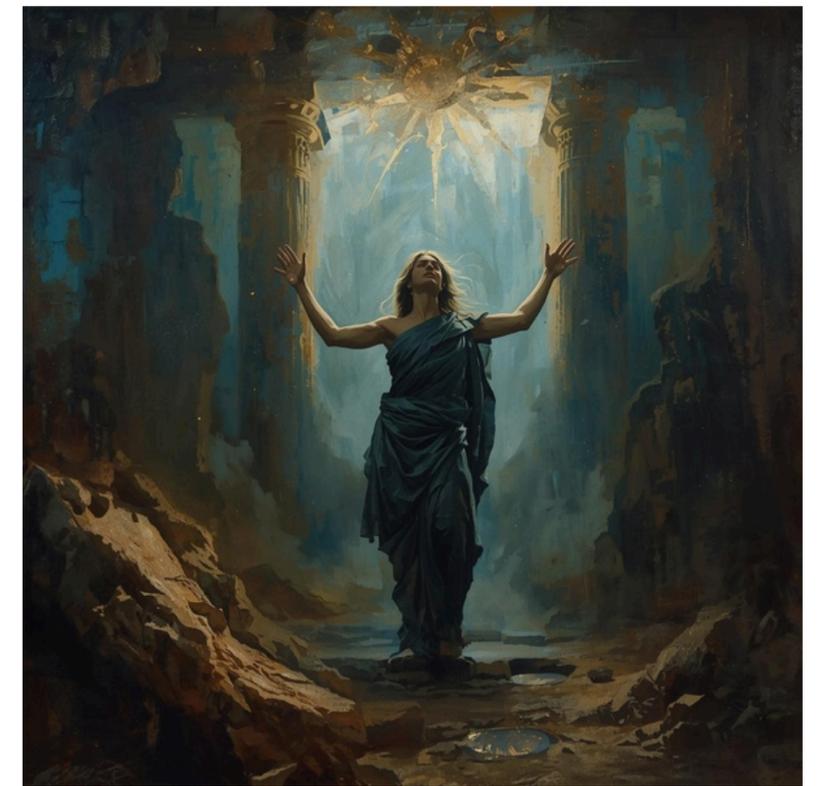
Γι' αυτό κάλεσε τις γυναίκες του Ορχομενού και τις έπεισε να ψήσουν το σιτάρι που θα έσπερναν οι άνδρες τους, γιατί τάχα έτσι θα είχαν καλύτερη σοδειά. Το ψημένο όμως σιτάρι δε φύτρωσε καθόλου και οι κάτοικοι του Ορχομενού εκείνη τη χρονιά πεινούσαν.

Ανήσυχος ο βασιλιάς
έστειλε ανθρώπους στο
μαντείο των Δελφών να
ρωτήσουν γιατί δε
φύτρωσε το σιτάρι.

Η Ινώ όμως πλήρωσε τους
απεσταλμένους του βασιλιά και τους
έπεισε να πουν ψέματα στον Αθάμα

Του είπαν λοιπόν πως ο χρησμός που τους
έδωσε η Πυθία έλεγε ότι, για να
ξανακαρπίσει η γη του Ορχομενού, ο
βασιλιάς έπρεπε να θυσιάσει στο βωμό
του Δία το γιο του, το Φρίξο.

Ο Αθάμας αποφάσισε να υπακούσει και να θυσιάσει το παιδί του. Όταν όμως έβαλαν το Φρίξο πάνω στο βωμό, η μητέρα του, η Νεφέλη, έστειλε ένα χρυσόμαλλο κριάρι, που πήρε στη ράχη του το Φρίξο και την Έλλη και πέταξε μακριά προς την Ανατολή.

Το κριάρι πέρασε πετώντας πάνω από το Αιγαίο. Όταν όμως περνούσε τη στενή θάλασσα ανάμεσα στη Θράκη και στη Μικρά Ασία, η Έλλη ζαλίστηκε, έπεσε και πνίγηκε. Από τότε η θάλασσα αυτή ονομάστηκε Ελλήσποντος.

Λυπημένος ο Φρίξος συνέχισε το ταξίδι του, ώσπου έφτασε στην Κολχίδα. Εκεί θυσίασε το κριάρι στο Δία και το χρυσόμαλλο δέρμα του, ή δέρας, όπως λεγόταν, το χάρισε στο βασιλιά της Κολχίδας, τον Αιήτη, που τον φιλοξενούσε

Εκείνος το κρέμασε σε μια βελανιδιά, στο δάσος του
θεού Άρη κι έβαλε έναν ακοίμητο δράκο να το
φυλάει.

